

teoda ni mitme tuhhande seast tahhad ärra-
tunda.

Hans. Kõl ikka; emmale on pikem ja
terravam perse, koldse joned perse ümber,
te sed ioned on mustahallid, pikemad tinad,
a koldsed pikemad jallad, leänab ur-kül-
le, kui perse piddi temmale roos'em olle-a.

Peet. Kuida tedda keige parreminne päi-
gale suab päina?

Hans. Ous üks emma perres, wõtta
hiljofeste näpo wahhele, panne puri sisse,
ja warwad puri al; pista pu sisse üles, ja
wat sisse, kui järrele ladduwad teised lendes
ja murdes.

Peet. Peaks siis wahhest perrele ennam
kui üks emma ollema?

Hans. On tedda ka mitto korda emma
filmaga olle näinud, wõhst faks, wahhest
ka loim emma. Simesse emmale ei te wan-
na emma mitte kurja, kui agga teisel po-ge
on;

on; ja jansib emma, siis wænna emma lub-
bab perrele tedda ärramurda.

Peet. Kas ühno-mehhe nou aitab ka
se jures?

Hans. Aitab ka, kui Jummal tahhas.
Minna nägin teisto, kuidas nel pa h u-
dus ühhes ko us oli: wõsin teist emma, and-
sin teise perrele: mis ma andsin, jai, tanno
Jummalale neile!

Peet. Kuida siis se on, Hans, et ka ikka
emmaks häd, tedda, mis teised kunnigaks
nimmetawad?

Hans. Emma ikka liino-meestele ilus-
sam maenit'eda.

Peet. Aga se, mis sul on liinopu, tei-
sed kongiks kutsuwad.

Hans. Ei mitte, Janke, liinopu il-
ka liinofeste aedas petakse; Kong-pänaalse
püüdja-meestele üles, suurte pude oia,
teist püüdma, kui nored perred ärra leina-